

ERIKA BURKART

A híd (Die Brücke)

*Ingatag és magas
a palló a másik partra,
korlátok nincsenek,
a síkos deszkákban
rések és repedések.
Ne nézz alá, ott zúg
véget nem érőn a határfolyam.
A síkságról tekints
a fehér virágok és fekete ciprusok ligetére,
a hold útján menj,
a hófehér sápadtságon,
egyenesen előre, egyedül
a névtelen feledésbe;
szürkület száll alá a hegyről,
hol kelyhek kéklenek:
belőlük ittuk
az élet vizét.*

ERIKA BURKART (1922–2010) svájci költő és író. Elsősorban lírikusként tartják számon, de regényeket és elbeszéléseket is írt. Szépirodalmi munkásságát számos díjjal tüntették ki, egyebek mellett Gottfried Keller-díjjal, Conrad Ferdinand Meyer-díjjal és a svájci Schiller Alapítvány nagydíjával. Verseinek gyakori témája a gyermekkor mítoszai, az ember elidegenedése önmagától, a természettől és a világegyetemtől; a szerelem, halál és gyász, valamint a transzcendencia.

BENŐ ESZTER (1973, Marosvásárhely) tanulmányait Kolozsváron a Babeş–Bolyai Tudományegyetem német–magyar szakán végezte. Kolozsváron él, német nyelvet tanít a Brassai Sámuel Elméleti Líceumban. Kortárs német szerzők műveinek fordítását közölte szépirodalmi lapokban.

Világtérkép (Weltkarte)

Ernstnek

Nem láttuk
az északi fényt,
a rénszarvascsordákat Lappföldön,
az indiánok sátrait az Orinokó földjén,
Akashi fenyőit, a Medve-szigetet,
az Etna lávamezőit,
a Kilimandzsáró havát,
a Titicaca-, Bajkál- és a Walden-tavat
Skócia mocsarait, Ecuador csillagait
a teliholdat a Góbi sivatag fölött.

Láttuk az embert:
Gregor Samsa. Mozart.
Assisi Szent Ferenc.
Kaváfisz.

Szürkület (Die blaue Stunde)

Délután ötkor,
amikor újra fát rakunk a tűzre,
teát iszunk és rágyújtunk,
húsz percnyire szabadon enged
bennünket a kétségbeesés,
hogyan lett a föld,
és számára már
nincs kegyelem.

Varázsige (Zauberwort)

*Feledés-tenger
emlékezés-sziget,
hullámok és rózsa,
írás: szirom szirom után
és kellős közepén
az elrejtett szó.*

*Prospero. Eltűnt
mint fában a mag,
magban a fa.*

Egyszerű mondatok (Einfache Sätze)

*A fáradtság mindenkit legyőz,
a szerelmeseket és a gyilkost;
kinek szerencséje van,
nem lesz vétkes,
aki szembenéz az étellel,
szembetalálja magát a halállal.
Álmomban kinyitom
a tizenharmadik ajtót;
mindegyik éjszaka az utolsó lehet.
Előrelátható a pusztulás,
de a Föld
mégis forog.*

Őszi vendég (Herbstlicher Gast)

Oly csendes, oly néma a novemberi éj,
hogy hallani vélem, amint
a fekvőhelyem körül
tapogatózik a sivár szél.
Rálehel a ruhákra,
megérint cipőket és sapkákat –
Minderre, mondja,
többé nem lesz szükséged,
csomagoljátok a dolgokat a zsákba.
A zsákot vállára véve
eltávozik a falon át –
Még belekapaszodom
a zsebkendőmbe
(befelé gördülnek a könnyek),
száraz szemmel ismerem fel
a szomorú álmon innen
a szobám,
álom, amelyet feledni vágyom,
ezért írásban
emlékezem rá.

Nyolc sor (Acht Zeilen)

*Mi formált
engem legerősebben?
Újra meg újra a szeretet.
Felemelt,
és megalázott,
hó maradt utána,
a hóban egy csapás –
Isten tudja merre visz.*

Irányok (Richtungen)

*Ne nézz lefelé,
a szakadéktól lépj el,
menj országról országra,
menj befelé,
egyre csak önmagad felé.*

*De kicsoda ez? Én?
Egy szívdobbanásnyi élet,
megszámláltatott a lélegzetvétel, mely elválaszt
a semmitől, mely egykor minden volt.
Öröm volt élnem.*

BENŐ ESZTER műfordításai